

(23)

यदा पुत्रमित्रादयो मत्सकाशे
 रुदन्त्यस्य हा कीदृशीयं दशेति ।
 तदा देवदेवेश गौरीश शंभो
 नमस्ते शिवायेत्यजसं ब्रवाणि ॥

யதா புத்ரமித்ராதயோ மத்ஸகாஸோ
 ருதந்த்யஸ்ய ஹா கீத்ருஸீயம் தஸேதி।
 ததா தேவதேவேஸ கௌரீஸ ஸம்போ!
 நமஸ்தே ஸிவாயேத்யஜஸம் ப்ரவாணி॥

என் பெண்டு பிள்ளைகள் என்னருகில் உட்கார்ந்து,
 'இவருக்கு என்ன ஆயிற்று' என்று அழுது புலம்புவார்களே,
 அப்பொழுது, ஹேதேவதேவ! கௌரீபதே, ஸம்போ என்றும்
 ஸிவாய நம: என்றும் விடாமல் கூறுவேனாக!

(24)

यदा पश्यतां मामसौ वेत्ति नास्मा -
 नयं श्वास एवेति वाचो भवेयुः ।
 तदा भूतिभूषं भुजंगावनद्धं
 पुरारे भवन्तं स्फुटं भावयेयम् ॥

யதா பஸ்யதாம் மாமஸௌ வேத்திநாஸ்மா
 நயம் ஸ்வாஸ ஏவேதி வாசோ பவேயு:।
 ததா பூதிபூஷம் பஜங்காவநத்தம்
 புராரே! பவந்தம் ஸ்புடம் பாவயேயம்॥

'நாம் பார்க்கிறோமே, ஆனால் இவர் நம்மை
 அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லையே' என்றும், 'இது
 நிச்சயம் மூச்சுதான்' என்றும் ஏதேதோ பேசுவார்களே அப்பொ
 ழுது பஸ்மபூஷிதராய், நாகாபரணம் பூண்டவராய் இருக்கும்
 தங்களைத் தெளிவாகக் காண்பேனா?

(25)

यदा यातनादेहसंदेहवाही
 भवेदात्मदेहे न मोहो महान्मे ।
 तदा काशशीतांशुसङ्काशमीश
 स्मरारे वपुस्ते नमस्ते स्मराणि ॥

யதா யாதநாதேஹஸந்தேஹ வாஹீ
 பவேதாத்ம தேஹே ந மோஹோ மஹான் மே
 ததா காஸ-ஸ்தீதாம்ஸா ஸங்காஸமீஸ!
 ஸ்மராரே வபுஸ்தே நமஸ்தே ஸ்மராணி॥

யாதனாதேஹம் நெருங்கிவிட்டதோ என்ற சந்தேஹம்
 மேலிட, தற்போதைய தேஹத்தில் மயக்கம் மேலிடாத
 பொழுது, தங்களது தூய வெண்ணிற மேனியை கண்ணூரக்
 காண்பேனா?

(26)

यदापारमच्छायमस्थानमद्भि -
 जनैर्वा विहीनं गमिष्यामि मार्गम् ।
 तदा तं निरुन्धन्कृतान्तस्य मार्गं
 महादेव मह्यं मनोज्ञं प्रयच्छ ॥

யதாபாரமச்சாய மஸ்தானமத்பி:
 ஜனையர்வா விஹீனம் கமிஷ்யாமி மார்கம்।
 ததா தம் நிருந்தன் க்ருதாந்தஸ்ய மார்கம்
 மஹாதேவ! மஹ்யம் மனோஜ்ஞம் ப்ரயச்ச॥

அக்கரை காணாத, களையிழந்த, போக்கிடமேயில்லாத,
 தண்ணீரும் தன்னைச் சார்ந்த வருமில்லாத அந்தயமனின்
 வழியை மறித்து, ஹேமஹாதேவ! எனக்கு வேறு நல்வழியை
 கொடுப்பீராக!

(27)

यदा रौरवादि स्मरन्नेव भीत्या
 ब्रजाम्यत्र मोहं महादेव घोरम् ।
 तदा मामहो नाथ कस्तारयिष्य -
 त्यनाथं पराधीनमर्धेन्दुमौले ॥

யதா ரௌரவாதி ஸ்மரன்னேவ பீத்யா
 வ்ரஜாம்யத்ர மோஹம் மஹாதேவ கோரம்!
 ததா மாமஹோ நாத! கஸ்தாரயிஷ்ய-
 த்யநாதம் பராதீனமர்த்தேந்து மௌலே!!

ஹேமஹாதேவ! ரௌரவம் முதலிய நரகங்களை
 நினைத்து, பயந்து, நான் மயக்கமுற்று தவிக்கும்பொழுது,
 துணை யில்லாமலும் பிறரையண்டியுமிருக்கிற என்னை,
 உன்னையன்றி வேறு யார் கைதூக்கிவிடுவார்கள்!

(28)

यदा श्वेतपत्रायतालङ्घ्यशक्तेः
 कृतान्ताङ्ग्यं भक्तवात्सल्यभावात् ।
 तदा पाहि मां पार्वतीवल्लभान्यं
 न पश्यामि पातारमेतादृशं मे ॥

யதா ஸ்வேத பத்ராயதாலங்க்ய ஸக்தே:
 க்ருதாந்தாத் பயம் பக்தவாத்ஸல்ய பாவாத்!
 ததா பாஹிமாம் பார்வதீவல்லபான்யம்
 ந பஸ்யாமி பாதார மேதாத்ருஸம்மே॥

எனக்கு மீற முடியாத யம பயம் நேர்ந்த பொழுது, ஹே
 பார்வதீ வல்லப! என்னைக் காத்தருள். நீர் பக்தனுக்கு அன்பு
 காட்டுபவரன்றோ! உம்மைத்தவிர வேறெவரும் என்னைக்
 காப்பவரில்லை!

(29)

इदानीमिदानीं मृतिर्मे भवित्री -
 त्यहो संततं चिन्तया पीडितोऽस्मि ।
 कथं नाम मा भून्मृतौ भीतिरेषा
 नमस्ते गतीनां गते नीलकण्ठ ॥

இதானீமிதானீம் ம்ருதிர்மே பவித்ரீ-
 த்யஹோ ஸந்ததம் சிந்தயா பீடிதோஸ்மி!
 கதம் நாம மா பூத் ம்ருதௌ பீதிரேஷா
 நமஸ்தே கதீனாம் கதே நீலகண்ட! ||29||

ஹே நீலகண்ட! 'இதோ இதோ எனக்கு மரணம் வந்துவிட்டது என்று யமபயத்தால் துன்பப்படுகிறேனே இந்த யம பயம் எப்படி தொலையும்! உமக்கு நமஸ்காரம் நீரே எனக்கு கதி!

(30)

अमर्यादमेवाहमाबालवृद्धं
 हरन्तं कृतान्तं समीक्ष्यास्मि भीतः ।
 मृतौ तावकाङ्घ्र्यब्जदिव्यप्रसादा -
 इवानीपते निर्भयोऽहं भवानि ॥

அமர்யாத மேவாஹ மாபால வ்ருத்தம்
 ஹரந்தம் க்ருதாந்தம் ஸமீக்ஷயாஸ்மி பீத:
 ம்ருதௌ தாவகாங்க்ரயப்ஜ திவ்யப்ரஸாதாத்
 பவானீபதே நிர்பயோஸ்ஹம் பவானி||

சிறியவர், பெரியவர் என்று நிலையின்றி, தடையின்றி உயிரைப் பறிக்கும் யமனைக்கண்டு பயந்து நடுங்குகிறேனே! ஹே பார்வதிபதே! உமது திருவடித்தாமரையருளால் இந்த யம பயத்தினின்று தெளிவேகை!

(31)

जराजन्मगर्भाधिवासादिदुःखा -
न्यसह्यानि जहां जगन्नाथ देव ।
भवन्तं विना मे गतिर्नैव शंभो
दयालो न जागर्ति किं वा दया ते ॥

ஜராஜன்ம கர்ப்பாதிவாஸாதிது:கா-
ன்யஸஹ்யாநி ஜஹ்ந்யாம் ஜகந்நாததேவ!!
பவந்தம் விநாமே கதிர்நைவ ஸம்போ!
தயாலோ ந ஜாகர்த்திகிம்வா தயா தே ||31||

ஹே ஜகந்நாத! முதுமை, பிறப்பு, இறப்பு முதலிய பொறுக்கவொண்ணாத துன்பங்களை முற்றிலும் விட்டொழிக்க உம்மைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி ஏது? நீர் தயையுள்ள வராயிற்றே! உமக்குக் கூட தயை பிறக்கவில்லையா?

(32)

शिवायेति शब्दो नमःपूर्व एष
स्मरन्मुक्तिकृन्मृत्युहा तत्ववाची ।
महेशान मा गान्मनस्तो वचस्तः
सदा मह्यमेतत्प्रदानं प्रयच्छ ॥

ஸிவாயேதி ஸப்தோ நம: பூர்வ ஏஷ
ஸ்மரன் முக்திக்ருத் ம்ருத்யுஹா தத்வவாசீ
மஹேஸாந மா கான்மனஸ்தோ வசஸ்த:
ஸதா மஹ்யமேதத் ப்ரதானம் ப்ரயச்ச ||33||

நம: என்று தொடங்கி ஸிவாய என்ற முடியும் சொல்லை நினைப்பவருக்கு மோக்ஷமே கிடைக்கும். தத்வப் பொருளை உணர்த்தும் அச்சொல் மரணத்தை நீக்கும். ஹேமஹாதேவ! அச்சொல் என் மனதைவிட்டு அகலாத வரம் தந்தருள்வாயே!

(33)

त्वमप्यम्ब मां पश्य शीतांशुमौलि -
प्रिये भेषजं त्वं भवव्याधिशान्तौ ।
बहुक्लेशभाजं पदांभोजपोते
भवाब्धौ निमग्नं नयस्वाद्य पारम् ॥

த்வமப்யம்ப! மாம் பர்ய ஸீதாம்ஸுமௌலி-
 ப்ரியே! பேஷஜம் த்வம் பவவ்யாதிஸாந்தௌ
 பஹுக்லேஸ பாஜம் பதாம்போஜபோதே
 பவாப்தௌ நிமக்னம் நயஸ்வாத்ய பாரம்॥

ஹே சந்த்ரமௌலிப்ரியே! நீயும் என்னை கவனித்துக்
 கொள். நீ தானே அம்மா! சம்சாரநோய்க்கு மருந்து. சம்சாரக்
 கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் என்னை நினது திருவடிப்படகில்
 ஏற்றி கரைக்கடக்கச் செய்!

(34)

अनुद्यत्नलाटाक्षिवह्निप्ररोहैः
 अवामस्फुरद्यारुवामोरुशोभैः ।
 अनङ्गभ्रमद्भोगिभूषाविशेषैः -
 रचन्द्रार्धचूडैरलं देवतैर्नः ॥

அனுத்யல்லலாடாக்ஷி வஹ்நிப்ரரோஹை:
 அவாமஸ்புரத் சாருவாமோரு சோபை:
 அனங்கப்ரமத் போகிபூஷா விசேஷை:
 அசந்த்ரார்த்த சூடை ரலம்தைவதைர் ந:॥

நெற்றிக்கண்ணில் தீப்பொறி தோன்றாத, இடது பக்கம்
 அழகிய நங்கை மிளிராத, உடம்பில் பாம்பு அணிகலன்கள்
 தவழாத, சந்த்ரமௌலியாக இல்லாதபிற தெய்வங்கள் எனக்கு
 வேண்டாமே!

(35)

अकण्ठेकलङ्कादनङ्गेभुजङ्गा -
 दपाणौकपालादफालेनलाक्षात् ।
 अमौलौ शशङ्कादवामेकलत्रा -
 दहं देवमन्यं न मन्ये न मन्ये ॥

அகண்டே கலங்கா தனங்கே புஜங்காத்
 அபாணௌ கபாலா தபாலேநலாஷாத்
 அமௌலௌ ஸஸாங்காதவாமே கலத்ராத்
 அஹம் தேவ மன்யம் நமன்யே நமன்யே॥

கழுத்தில் காலகூடமில்லாத, உடம்பில் நாகம் தவழாத,
 கையில் கபாலமில்லாத, நெற்றியில் தீக்கண்ணில்லாத,
 மௌலியில் சந்த்ரபிறையில்லாத, இடதுபக்கம் பாகம் பிரியாள்
 இல்லாத வேறு ஒரு கடவுளை கடவுளாக நான்மனதாலும்
 நினைவேன்.

(36)

महादेव शंभो गिरीश त्रिशूलिन् -
 त्वयीदं समस्तं विभातीति यस्मात् ।
 शिवादन्वथा दैवतं नाभिजाने
 शिवोऽहं शिवोऽहं शिवोऽहं शिवोऽहम् ॥

மஹாதேவ ஸம்போ கிரீஸ! த்ரிகூலின்
 த்வயீதம் ஸமஸ்தம் விபாதீதி யஸ்மாத்!
 ஸிவாதன்யதா தைவதம் நாபிஜானே
 ஸிவோஃஹம், ஸிவோஃஹம், ஸிவோஃஹம்,
 ஸிவோஃஹம் ॥

மஹாதேவ! ஸம்போ! கிரீஸ! த்ரிகூலனே! உம்மிடமே
 இந்த அகில உலகும் துலங்குகிறது. ஆகையால், சிவனாகிய
 உன்னைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியேன். நானே சிவன்,
 நானே சிவன் நானே சிவன். சிவனே நான்.

(37)

यतोऽजायतेदं प्रपञ्चं विचित्रं
 स्थितिं याति यस्मिन् यदेकान्तमन्ते ।
 स कर्मादिहीनः स्वयंज्योतिरात्मा
 शिवोऽहं शिवोऽहं शिवोऽहं शिवोऽहम् ॥

யதோ஽ஜாயதேதம் ப்ரபஞ்சம் விசித்ரம்
 ஸ்திதிம் யாதி யஸ்மின் யதேகாந்தமந்தே
 ஸகர்மாதிஹீனஃ ஸ்வயம்ஜ்யோதிராத்மா
 ஸ்ரீவோ஽ஹம், ஸ்ரீவோ஽ஹம், ஸ்ரீவோ஽ஹம்,
 ஸ்ரீவோ஽ஹம்॥

இந்த விசித்திர உலகம் எங்கிருந்து தோன்றி, நிலை
 கொண்டு, பின் எதனில் கடைசியில் ஒடுங்குகிறதோ அதே,
 கர்மம் முதலியன இல்லாததாகி ஸ்வயம் பிரகாசமான,
 ஆத்மஸ்வரூபமான சிவனே நான், சிவனே நான், சிவனே நான்,
 சிவனே நான்.

(38)

किरीटे निशेशो ललाटे हुताशो
 भुजे भोगिराजो गले कालिमा च ।
 तनौ कामिनी यस्य तत्तुल्यदेवं
 न जाने न जाने न जाने न जाने ॥

கிரீடே நிஸேஸோ லலாடே ஹுதாஸோ
 புஜே போகிராஜோ கலே காலிமா ச ।
 தநௌ காமினீ யஸ்ய தத்துல்யதேவம்
 ந ஜானே ந ஜானே ந ஜானே ந ஜானே ॥

எவருடைய கிரீடத்தில் சந்திரபிறையும், நெற்றியில்,
 அக்னியும், கைகளில் ஸர்ப்பராஜனும், கழுத்தில் காலகூடக்
 கறுமையும், உடம்பில் பிரியையும், உறைகிறார்களோ அப்படிப்
 பட்ட கடவுளை சிவனன்றி அறியேன், அறியேன், அறியேன்,
 அறியேன்.

(39)

अनेन स्तवेनादरादम्बिकेशं
 परांभक्तिमासाद्य यं ये नमन्ति ।
 मृतौ निर्भयास्ते जनास्तं भजन्ते
 हृदंभोजमध्ये सदासीनमीशम् ॥

அநேந ஸ்தவேநாதராதம்பிகேஸம்
 பராம் பக்திமாஸாத்ய யம் யே நமந்தி।
 ம்ருதௌ நிர்பயாஸ்தே ஜனாஸ்தம் பஜந்தே
 ஹ்ருதம்போஜமத்யே ஸதாஸீநமீஸம்॥

அம்மையொருபாகனான அந்த தேவனை பக்தியுடனும்,
 ஆதரவுடனும் எவரெவர் இந்தஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லி நமஸ்
 கரிக்கிறார்களோ அவரவர் மரணபயம் நீங்கி ஹ்ருதயத்
 தாமரையில் அனவரதம் வாஸம் செய்யும் அவ்ஈசனையடைவர்.

(40)

भुजङ्गप्रियाकल्प शम्भो मयैवं
 भुजङ्गप्रयातेन वृत्तेन क्लृप्तम् ।
 नरः स्तोत्रमेतत्पवित्वोरुभक्त्या
 सुपुत्रायुरारोग्यसैश्वर्यमेति ॥

புஜங்கப்ரியாகல்ப ஸம்போ மயைவம்
 புஜங்கப்ரயாதேந வ்ருத்தேந க்லுப்தம்।
 நரஸ்தோத்ரமேதத் படித்வோருபக்த்யா
 ஸுபுத்ராயுராரோக்ய மைஸ்வர்யமேதி॥

புஜங்கப்ரயாத விருத்தத்திலமைந்த இந்த ஸ்தோத்
 திரத்தைச் சொல்லி நாகாபரணரான சம்புவை சேவிக்கிற
 அனைவரும் நல்ல புத்ரர்கள், ஆயுள், ஆரோக்யம், ஐஸ்வர்யம்
 ஆகிய நற்பயனைப் பெறுவர்.

॥शिवभुजङ्गस्तोत्रं सम्पूर्णम् ॥

சிவ புஜங்க ஸ்தோத்ரம் முற்றுப் பெறுகிறது.

